

Костичъ. Право е! Азъ го казахъ още когато се старяхме да очистимъ язька си отъ странни думи. Нѣй, най-отличнитѣ, най-високитѣ лица, демекъ цвѣтъ на болгаритѣ, нотабилитѣ, бѣхме составили една учебна коммиссия за българския книжевень язькъ, въ която решихме вмѣсто касиеринъ да казваме ковчежникъ, вмѣсто членъ — число, почему ако нѣкой нотабилъ е членъ на мѣстната аристокрация, то тогава на французкий езикъ би трѣбвало да се преведе: артикълъ на мѣстното благородническо съсловие.

Дончевъ (смѣе се). Ще ме уморишь отъ смѣхъ, домнуль Костичъ!

Дяконътъ (усмихнатъ). За какво благородническо съсловие става дума?

Костичъ. Какъ така? Ами кога се освободи Болгаріята, нали ще имаме и ние както въ Англия два дома, отъ два чешитя: пърлументъ горній и долній. . . . Демекъ две государски кжщи, отъ които въ едната ще ходятъ лордувитѣ и милордувитѣ, а въ другата простацитѣ и мужицитѣ. . . . Затова, ній се погрижихме вече да бждатъ готови представителитѣ за горния пърлументъ.

Дяконътъ (смѣе се). Така значи. А ние ще трѣбва да се погрижимъ да бждатъ готови простацитѣ и мужицитѣ. . . .

Дончевъ. Стай, брате, ето какъ ще ся изправя са кестиюната.¹ Ако домнуль Петковъ а про басва² предложението, ще ни каже утре своя кувънтъ.

Дяконътъ. Какво е това „кувънтъ“? Прощавайте, ала азъ съмъ отъ скоро тука и още помня добре езика си.

Дончевъ. Кувънтъ по влашки значи — дума. И така, утре, по това време, ще чакаме отговора. Сбогомъ! (Дяконътъ ги изпраща, следъ това бързо се връща и прибира сандѣка, Венета изкача отъ тамъ и почва да чисти дрехитѣ си отъ сламата).

Венета (смѣе се). Безъ малко щѣхъ да умра отъ смѣхъ задъ сандѣка! Представямъ си какъ Дончевъ ще почне да ми разправя новата интрига за Христо, като дойде на вечеря у насъ! Имамъ канени гости днесъ, а азъ нищо не съмъ приготвила! (Тръгва, спира се). Горкиятъ Дончевъ — всѣки часъ ходи да разпитва какво наследство ми се пада да получа, когато вуйчо почине. . . . (Изведнажъ). Божичко! Трѣбва да бързамъ! Моля ви се, настоявайте предъ Христо, молете го да приеме това мѣсто! Азъ толкова го хвалихъ предъ владиката, че той наложи да го избератъ! Нека не отказва! (Сключва ржце за молба). За негово добро е! (Гравва маншона си). Сбогомъ господине! Разчитамъ на васъ! (Изхвърква навънъ, лека като пичка).

Дяконътъ (самъ, поклаща глава). Значи това била вдовицата Венета! Съвсемъ като младо момиче! Отдалечъ изглеж-

¹ Чакай, брате, ето какъ трѣбва да се изправи въпроса.

² Удобрява.